

Jesenske podobice.

(Piše Janko Barlé.)

III.

Pogostoma so se oglaševali zvonovi v zvoniku. Njihov glas je bil prazničen in slovesen, ali ni bilo to veselo pritrkavanje, kakor drugekrati. Zvonili so vsi zvonovi skupaj, ravno tako, kakor ko k pogrebu zvoní. Res niso pokopavali nikogar, vendar je bilo na vaškem pokopališču vse živo ljudij. Niso bili vsi na kupu, nego tu jih je bilo nekoliko, ondi zopet, kakor bi jih kdo razsejal. Skoraj pri vsakem grobu jih je bilo. Resnoba se je vsakemu zrcalila na licu. Mnogi so pokleknili tja v travo, vsem so se premikale ustnice v pobožni molitvi in mnogim in mnogim so se lesketale oči, kot da bi jih bile solze orosile. In bile so solze, pa kaj ne bi, saj je bil dan, ko se vsakdo spominja svojih pokojnikov. Na dan vseh svetnikov popoldne je bilo.

Hladen vetrec je pihal, premikal je porumenelo listje na dveh starikavih lipah, kateri sta rasli pri vhodu na pokopališče, in marsikateri list se je zazibal in padel na zemljo, kjer je bilo že obilo njegovih tovarišev. Solnčece je včasih pokukalo izza oblakov, kateri so bili razsejani na nebesnem obzorju in razsvetilo celi kraj z nekakovo rumenkasto svetlobo. Nu, pa tudi druge svetlobe je bilo na pokopališču. Skoraj na vsakem grobu je bila po jedna ali več sveč. Veter je premikal goreči plamen zdaj na to, zdaj na ono stran. Zdelo se ti je, da svečica zdaj, zdaj ugasne, kar je zatrepetala in zopet lepše gorela. Na marsikaterem grobu so jesenske cvetlice žalostno kvišku molele svoje glavice, kakor da bi hotele povedati, da tudi one kmalu povenejo. Še jeden mraz in ne bode jih več. Drugod splela je dobra roka venček iz zelenih smerekovih vejic, povila vanj belih cvetic in ga ovila okrog lesenega ali pa železnega križa. Oj, koliko težkih vzdihov, koliko skelečih solz! je bilo privitih morda k vsaki vejici, k vsaki cvetki!

Raznih ljudij je bilo na pokopališču. Moških, ženskih, starih, mladih, starcev in otročičev, saj je imel vsak ondi kakega pokojnika, ta očeta, oni mater, jedni

otročiče, drugi brate ali sestre, tretji dobre prijatelje. Vseh molitve so se gotovo združile v jednom, da dobri Bog podeli onim, kateri počivajo ondi, miren pokoj in nebeško kraljestvo.

Prav blizo velikega križa je bil majhen grobek. Okrašen je bil z malim železnim križem, kateri je stal na kamenitem podnožju, okrog katerega je raslo nekoliko jesenskih cvetlic. Na mali pločici, katera je visela na križu, zapisane so bile s pozlačenimi črkami besede: »Tukaj počiva naša Ivanka«.

Majhen grobek, vendar je klečalo pri njem več otročičev in pa oče in mati. Plakali so vsi, znak, da so vsi ljubili malo Ivanko. In kaj je ne bi! Ivanka je bila dobro detešče. V šolo še ni hodila, vendar je znala že vse molitvice na izust in stariše je vedno ubogala. Vsakdo, kdor jo je poznal, jo je ljubil, a ljubil jo je tudi ljubi Bog, zato jo je pa vzel k sebi. Pretekle zime so jo položili v malo belo tružico in odnesli na pokopališče.

Lepo so gorele svečice na njenem grobu, tiho so šepetali njeni stariši, bratci in sestrice molitvice in se spominjali dobre Ivanke. Nu, saj pa tudi ona izvestno ni pozabila na nje, prosila je ona gori v nebesih nebeškega Očeta, da jih jedenkrat vse združi v nebeški domovini.

Žalostno so doneli zvonovi, solnčece se je skrilo za goré in mrak se je jel vedno hitreje spuščati na zemljo, dokler se niso pokazale na nebu prve zvezdice. Svečice na grobovih so jele dogorevati, ljudje so se, dasi težko, poslavljali od milih pokojnikov in odhajali proti domu, da ondi zopet molijo za vse verne duše v vicah. Naj bi dobri Bog uslišal njihove pobožne molitve!

Gotovo ni nobenega med vami, dragi moji mladi čitatelji, kateri ne bi imel tega ali onega med pokojniki. Spominjajte se jih često v svojih molitvicah; molite za nje, saj Bog tako rad usliši molitvice nedolžnih otrok. Povrnili bodo vam vaši pokojniki obilno, kar jim bode s tem dobrega storili.

